

JotAeRK.O, Zagubiony

we mnie jest potęga
której nikt nie sięga
jestem mitem
nieba błękitem
z tego niewyleczalny
i nieprzewidywalny
wciąż setki słów
z tysięcy własnych snów
mam kontakt z wami
żyję wspomnieniami
czy to dostrzegacie
kiedy mnie mijacie?
ukazuje swe oblicze
na nic nie liczę
zrodzony by dawać
stworzony by pomagać
zagubiony w przestrzeni
próbuję coś zmienić
cechy bohatera
nie grubości portfela
stoję wciąż w pionie
niczego nie gonię
wyciągam wnioski
z życia ciekawostki
zapisane wersami
samymi prawdami
nikogo nie kopiuje
nic nie przepisuje
nie jestem nieomylny
każdemu przychylny
udzielać chcę pomocy
bo mam jeszcze mocy
jak w oka mgnieniu
znikam w twym spojrzeniu
by ukryć się w cieniu
zatopić w swym pragnieniu
szans kilka miałem
nie wykorzystałem
bezpowrotnie straciłem
pewnie źle zrobiłem
szukałem rozwiązania
wśród waszego zdania
lecz nic to nie dało
i tak już pozostało
sam cel istnienia
poszukać ocalenia
lecz szare to wszystko
co było kiedyś blisko
pamiętam dokładnie
co robiłem nierozważnie
przez coś się wypaliłem
zupełnie już zwątpiłem
od dawna nie spałem
energię wyczerpałem
ciągły brak koncentracji
życie w wegetacji
pozniakały uśmiechy
wciąż widzę wasze grzechy
rozgrzeszyć was nie mogę
już wam nie pomogę
wciąż w uszach brzmi
słowo to nie ty
nigdy nie byłeś
znów się pomyliłeś

poszukuje równowagi
bo nie brak mi odwagi
mam resztki wrażliwości
znam swoje możliwości
nie trać nigdy nadziei
nie mów nic się nie zmieni
tylko ty masz tę siłę
by złe zostawić w tyle
ja się już pogubiłem
nie ma tego co wyśniłem
kiedyś jeszcze powrócę
celów nie porzucę
wszystko mam w swoich snach
choć wiem co to strach
wciąż uśmiecham się szczerze
będzie lepiej bo wierzę